DEMÀ

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

PER LA LEGALITZACIÓ DE TOTS ELS PARTITS OBRERS

CATALUNYA 1ªQUINZENA/ABRIL 1977

ANY 1 Nº2 15 ptes

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA
(Quarta Internacional)

SABADELL: QUÈ FARÀ L'ASSEMBLEA DEMOCRÀTICA

El comité local de Sabadell ha sol.licitat --després d'haver estat aprovat per una assemblea de militants de la ciutat- l'entrada a l'Assemblea Democràtica de Sabadell. Reproduïm aquí algunes parts de la carta que amb aquest motiu, ha estat enviada a l'esmentat organisme, on s'expliquen els motius d'aquesta resolució.

"En primer lloc, considerem que l'Assemblea Democràtica pot ser un organisme de mobilització del poble de Sabadell a l'entorn de reivindicacions polítiques, nacionals i socials per les quals s'estan mobilitzant arreu de l'Estat tots els sectors populars...

Considerem també l'Assemblea Democràtica com un organisme de coordinació dels diferents sectors obrers i populars, incorporant-hi, per això, les associacions de veïns, les organitzacions sindicals i obreres, els partits obrers i populars, entitats culturals i socials...

...creiem que l'actual situació política ofereix un espai clar a l'Assemblea Democràtica. Davant la reforma que duu a terme el Govern Suárez -avalat per la monarquia- i que no té altre propòsit que restringir al màxim les llibertats polítiques i nacionals que el moviment està aconseguint gràcies a la seva lluita, per tal de mantenir la dominació dels sectors més reaccionaris desenvolupats aquests darrers anys a l'empar del franquisme, és més necessari que mai reivindicar i exigir les llibertats polítiques i nacionals plenes, sense retalls de cap mena, evitant així que el que és una conquesta de tants anys de lluites i sofriments del poble, es vegi tergiversat i minvat per les maniobres malintencionades dels "demòcrates de nova fornada". Per totes aquestes raons considerem que l'Assemblea Democràtica pot ser un organisme positiu i favorable pel desenvolupament del moviment de masses a la nostra ciutat, a condició que assumeixi sense inhibicions la seva responsabilitat, aixecant la senyera de lluita per les llibertats democràtiques sense cap restricció començant per l'amnistia total."

A continuació, explica l'actitud pel que fa a l'adhesió de l'assemblea Democràtica als quatre punts programàtics de l'Assemblea de Catalunya dient entorn al tercer punt:

"...Respecte a la reivindicació del "restabliment provisional de les institucions i principis configurats en l'Estatut del 32..." hi estem en desacord, ja que malgrat que suposa una millora notable en relació a la situació heretada del franquisme, entenem que no és suficient, ja que no satisfà les aspiracions del poble català a poder exercir el seu dret inespugnable a l'autodeterminació, ni tampoc és la via més adequada per a arribar-hi. No cal recordar que aquest estatut fou producte del retall vergonyós que les corts centralistes varen imposar a l'Estatut de Núria, plebiscitat pel poble català. Creiem, doncs, que al llarg de les mobilitzacions d'aquests darrers anys el nostre poble ha demostrat sobradament el seu alt nivell de sensibilització i la seva capacitat de lluita per a poder guanyar-se dir del dret a decidir sense traves el que vol. En aquest sentit, reivindiquem les eleccions immediates al Parlament de Catalunya que sigui lliure i sobirà per a decidir les relacions que volem els catalans amb els demés pobles de l'Estat."

I d'aquí passa a fer una valoració de l'Assemblea Democràtica de Sabadell.

"D'altra banda, considerem que l'Assemblea Democràtica no ha estat a l'altura que exigia el desenvolupament del moviment obrer i popular a Sabadell, en ocasions com la vaga general de febrer del 76, la vaga del metall (...
En aquest sentit, volem expressar les nostres fortes reticències per la presència a l'Assemblea Democràtica d'organitzacions vinculades a sectors de la burgesia com és ara CDC i ... que no ajuden precisament a donar una imatge de l'assemblea Democràtica com un organisme faborable sense reserves al desenvolupament de les mobilitzacions del poble de Sabadell i que poden suposar sovint un entorpiment l'impuls de les mobilitzacions de les masses...

Acaba la carta fent una sèrie de propostes "per a què siguin debatudes en el sí de l'Assemblea, així com al organismes a ella adherits" de les quals reproduïm:

"Que l'Assemblea Democràtica amplií el seu programa, assolint les reivindicacions socials i ciutadanes del poble de Sabadell, així com les específiques de tots els sectors obrers i populars de la nostra localitat, colzant totes les lluites que es produeixi... Que desenvolupi també el programa de llibertats polítiques i nacionals recollint totes aquelles reivindicacions que plantejen la liquidació total del franquisme, fins assolir la llibertat sense restriccions.

Que impulsi la màxima coordinació dels diferents organismes obrers i populars a Sabadell, tant els que existeixen establement com els que sorgeixin en moments de lluita convertint-se d'aquesta manera en un autèntic organisme de representació del poble de Sabadell. En aquest sentit, creiem que podria ser positiu autentificar la representació dels organismes ja presents, obrint un debat sobre la situació actual i les tasques de l'Assemblea Democràtica i renovant o reafirmant els representants actuals a l'Assemblea, en base a un debat honest i lliure."

Així doncs, els companys de Sabadell estan esperant assistir a la propera permanent de l'Assemblea Democràtica per a proposar i discutir la seva proposta d'entrada. També l'... de Sabadell ha demanat entrar-hi! Ja veurem quina serà la resposta.

Correspons...

editorial

L'ESTATUT NO ÉS L'AUTODETERMINACIÓ

Sembla que, per fí!, la campanya "Volem l'Estatut" llençada fa temps per l'Assemblea de Catalunya, tindrà un cert caire mobilitzador. Evidentment nosaltres ens en alegrem molt d'això. I ens en alegrem tot i no compartint en absolut la fal.lera per l'Estatut i per la trilogia, gairebé sacra, de les seves institucions: Presidència de la Generalitat i el seu Consell i el Tribunal de Cassació, que tenen les forces polítiques que ho encapçalen. I la nostra alegria no és gens passiva: nosaltres donem i donarem el nostre encès recolzament a tot el que aquesta campanya tingui de mobilització i de debat de masses contra l'opressió nacional. Més encara; cridem des d'ara mateix a impulsar la lluita més aferrissada contra l'opressió que pateix el poble de Catalunya, a acabar amb el centralisme i a conquerir la plena sobirania nacional. Per això oferim i oferirem les nostres alternatives a tot el moviment dins de l'acció comuna.

QUE ÉS L'ESTATUT QUE ENS OFEREIXEN?

A altres llocs i moments (particularment al quaderns DEMÀ nº 1 "Per un Parlament de Catalunya Constituent i Sobirà") ja hem explicat el per què de la nostra desconfiança total amb l'Estatut del 32 que ni abans ni ara pot ésser el marc des del que assolir la plena llibertat nacional per a Catalunya i, menys encara, l'alliberament social del nostre poble. Dit això, és clar però que el seu restabliment suposaria una millora respecte a la situació actual i a l'anomenat "Consell General" d'en Juan Carlos.

Si el camí de l'Estatut del 32 no és el camí de l'Autodeterminació, molt menys encara hi arribarem si aquest s'estreny encara més i això és el que fa, el que han fet a l'Assemblea, al definir en la "carta oberta..." el que ells entenen per "Restabliment provisional de l'Estatut". La lògica de la negociació s'ha introduit aquí també, i ara estàn disposats a negociar fins i tot l'Estatut pel seu compte. L'explicació que donen ells té la virtud d'ésser clara: "com que el marc institucional de l'Estatut era la constitució de la II República (recordem, la que començava dient que "España es un estado unitario") i ara aquest marc és el de la monarquia juancarlista (recordem, l'hereva del franquisme de "España Una"), cal doncs adaptar-lo a la situació actual.

EL QUE VOLEM NOSALTRES

El que volem és tota la llibertat ara, sense restriccions de cap mena. I si això serveix pels partits obrers i les centrals sindicals per la vaga, els presos polítics, les dones, etc., també ho és pel que fa a la llibertat nacional. Si ningú accepta una Amnistia discriminatòria, si ningú vol veure discriminada cap força obrera, per què s'accepten limitacions en el terreny nacional?. Potser ho fan per a intentar limitar l'abast de les trans formacions polítiques, econòmiques i socials que exigeix el nostre poble, per tal de no trencar durant tot el procés de mobilitzacions el pacte amb la burgesia i la "pau social" que ens volen imposar. Nosaltres defensem la necessitat de la llibertat nacional ara, de l'autodeterminació ara, de la plena sobirania nacional ara. I això no és possible ni negociant amb el govern Suarez ni aliant-se amb els qui no més parlen de llibertat per a retallar-la. I això tampoc és possible acceptant d'entrada marcs institucionals aliens al nostre poble, plens de "unidad de España", ni reestablint institucions que, en el passat no reconeixien la sobirania de Catalunya. Pot ésser que això sembli maximalista o utòpic, creiem que no i, de tota manera, oi que val la pena provar-ho?, oi que val la pena exigir el que realment volem i necessitem, posant tot el que faci falta per a aconseguir-ho?.

I el que volem i necessitem són unes eleccions lliures i immediates a un Parlament de Catalunya que sigui Sobirà i Constituent, que sigui el marc des d'on decidir el que Catalunya vol i quines son les relacions que vol mantenir amb els altres pobles de l'estat espanyol, sense ingerències de cap mena del poder central.

I el que cal per a aconseguir-ho es la mobilització unitària de tot el poble sense concessions ni limitacions. El que cal és dur aquesta lluita a l'endins mateix del nostre poble, a la classe obrera per tal de fer d'ella el veritable capdevanter, el veritable "pal de paller" de Catalunya.

A tot això ens hi comprometem des d'ara amb totes les nostres forces. A això convidem a tots els partits obrers, a tots els sindicats, a totes les organitzacions del nostre poble. Units tot és possible. En la lluita tot serà nostre. Arremanguem-nos i comencem a treballar, la feina potser es llarga i dura.

Andreu Roca, 23 de Març.

UNITAT OBRERA A LES ELECCIONS... ENCARA ÉS POSSIBLE.

Les normes electorals ja son al carrer. Tothom es preocupa del que fer, del que votar –o no votar–. El gros dels partits obrers continuem a l'il.legalitat, i alguns han fet ja les seves propies llistes electorals. D'altres (LC, OCE. PC Eml...) propugnen el boicot a les Corts. Les eleccions són doncs també un camp de batalla –encara que deformat– contra la pervivència de la Dictadura i els retalls a les llibertats. Nosaltres pensem que aquesta batalla cal dur-la també en comú, unitàriament. Així la LCR fa una proposta a tots els partits obrers de Catalunya d'aixecar un <u>front electoral obrer únic</u>, que meni la batalla electoral a la victòria. Un front, dins del qual cada partit tingui assegurada la plena llibertat de defendre les seves pròpies posicions i alternatives que no estiguin incloses dins el programa d'acord. Els eixos del programa que nosaltres proposem són ben simples. Més enllà d'absurdes "enteses" amb els Pujols, Canyelles o, inclús amb els Udines, cal recollir tot allò pel que hem estat lluitant tots junts en la nit que ara s'acaba: per l'Amnistia total i la legalització de tots els partits obrers, sindicats, organitzacions juvenils i feministes; Pel plé exercici de totes les llibertats democràtiques; pel dret d'Autodeterminació i l'elecció immediata d'un Parlament de Catalunya, constituent i sobirà; per totes les reivindicacions obreres i populars contra el pacte social; per la dissolució dels cossos repressius i les institucions franquistes; per eleccions lliures a una Assemblea Constituent, per la República.

Fer possible aquesta perspectiva, construir candidatures obreres úniques a cada circunscripció suposa convèncer als partits obrers a les centrals sindicals, organitzacions feministes, Associacions de Veins, organitzacions juvenils, a tots els organismes de masses, de la necessitat de no deixar enrera la mobilització en nom de suposades "treves electorals". Suposa que tots els lluitadors i lluitadores impulsin la unitat en el combat, la unitat a les eleccions. I això és urgent. Cal no perdre més temps i començar a aplegar forces per a fer-ho. En la divisió, la força de la classe obrera es minsa, units anirem al triomf.

P.X.

DIA INTERNACIONAL DE LA DONA TREBALLADORA

Els dies 6 i 8 de Març hem celebrat enguany el dia Internacional de la Dona treballadora amb un acte i una manifestació, impulsats per la Coordinadora feminista de Barcelona.

El lema escollit per a centrar aquesta commemoració ha estat l'AMNISTIA PER A LA DONA, com un intent que creiem molt vàlid, de donar a aquesta diada un sentit de continuitat amb les múltiples accions de la lluita que contra les lleis que ens discriminen, hem vingut portant a terme al llarg de l'any.

UNA LLUITA CADA COP MES MASSIVA

Tres vegades, cada cop més massivament, hem arrivat a les portes de la presó de dones de la Trinitat.
Març i desembre del 76, de nou Març al 77 i el crit: FORA LES DONES DE LA PRESO creixent, intentant trevessar els murs i les -- forces policíaques. Aquesta última vegada gran nombre de companys i joves del barri van fer seu el nostre crit.

Això no era més que la continuació i el record de les manifestacions, tancades i concentracions contra la discriminació legislativa de que foren objecte les companyes Inmaculada de Saragossa i Mª Angels a Barcelona, ambdues acusades d'adulteri.

Era també el record d'aquell "Dia de la Mare" quan a les portes de la Maternitat reivindicavem una materni+at lliure i responsable i protestavem de les discriminacions de que són objecte les mares solteres...

Lluitavem també per a què les centrals sindicals, el moviment estudiantil, les comissions de solidaritat, els partits politics ... assolissin la nostra problemàtica, i recolzecin l'amnistia per a la dona com un aspecte més de l'AMNISTIA TOTAL, per la - que tots lluitem, enriquint el significat del TOTAL.

LES DONES NO VOLEM SER "REINES PER UN DIA"

La Coordinadora Feminista ho ha entés prou bé, quan ha triat un tema, permanent a l'ordre del dia.
Quan ha donat a l'acte "lleis, opressions, repressions i presons" contra la dona aquest caire "antimiting".
Qaulsevol dia hauria estat bo per a dedicar una hora a llançar consignes i recollir -- apaludiments. En canvi s'escollí un diumenge a primera hora del matí per tal de què quedés temps lliure per a prosseguir el debat, per a expressar sense noms, sense líders, diferents testimonis d'opressió i de repressió, que les dones sofrim per culpa de les lleis i també els costums implanta[ts]: sobre-explotació laboral, abortament, con[di]cionants de la mare soltera, adulteri, an[ti]conçeptius, tortura i presons, etc. Va s[er] un acte emotiu, feminista, perquè vam ser les dones qui varem organitzar l'acte, qu[i] varem cercar testimonis, qui varem imposa[r] el caire directe, gairebé coloquial de do[n]a a dona i la força d'uns fets a tothom q[ue] volgués escoltar-ho. No van ser molts els homes assistents, però la seva actitud d'interés i respecte es va contrastar amb d'altres actituds mantingudes a alguns actes com al miting de l'Associació Catalana de la Dona o al recital a la Universitat Central organitzat per l'AUPEM.

Quan es va demanar, acabats els testimon[is] que els homes abandonessin la sala per a constituir-nos en assemblea de les dones [i] continuar debatint, la majoria es van aix[e]car amb naturalitat, per què? perquè amb l[a] nostra acció, amb el nostre treball autò[nom] ens anem guanyant un respecte, i esperem que no sigui solament un respecte a la no[s]tra capacitat d'actuar, de dirigir la nostra lluita, sino també un recolzament més actiu, un assolir la nostra lluita per la classe treballadora.

ADHESSIONS I NO ADHESIONS

La voluntat unitària de la Coordinadora [fe]minista ha quedat clara en llegir-se [la] posició mantinguda per LAMAR, Colectiu [fe]minista de l'ICESB, grup de dones indep[en]dents i grups de dones del MCC i MJCC. C[om] la Coordinadora no és vinculant, aquesto[s] grups van retirar-se de la preparació i [im]puls de l'acte al estar en desacord del caracter mixte. I utilitzant els mateixo[s] mitjans que la majoria, varen explicar p[ú]blicament el perquè del seu desacord. En[cara] que no compartim la seva crítica, és [que] creiem que totes vam tenir prou elements [de] judici després de l'acte per a refutar-l[a]. creiem molt possitiu avaçar en el caire [demo]cratic, ùnitari i obert del moviment apr[o]fundint en la llibertat d'expressió de q[ual]sevol posició, corrent o tendència que s'[ex]pressi dins la Coordinadora Feminista.

També té importància l'adhessió de l'Ass[ocia]ció Catalana de la Dona, per primera vegada des de les Jornades de Maig! a un act[e] de la Coordinadora Feminista. Pensem què és a l'acció (com a la lluita contra [la] penalització per adulteri) on manifestar realment el moviment d'alliberament de l[a] dona, però és un pas endevant i hem de s[e]guir per aquest camí.

COMENCEM A FER POR

Si, el dimarts la policia ens va dispers[ar] amb gran espectacularitat de mijans al b[a]rri de la Trinitat, el dimecres varen de[te]nir a tres companyes, responsables ofici[als] de l'acte del diumenge. La resposta de la Coordinadora Feminista va ser ràpida, qu[an] sortien al carrer sense cap càrrec i la [ma]teixa tarda aquestes companyes(Trinita[t] Pacheco, Maite Turell i Fina del Guinard[ó]) les dones estavem ja disposades a defens[ar]les per tots els mitjans, des de la reco[lli]da de signatures fins al recolzament al [ca]rrer

DONES EN LLUITA

Diana Roig

DENUNCIEM LA GREU OPRESSIO DE LA DONA CAMPEROLA

Volem donar una rellevància especial a aquest fet, ja que, segons les estadístiques, la dona pagesa solament representa el 3,53% de la població activa agrària, mentre que la dona treballadora representa el 24,08% de tota la població activa de Catalunya. Vol dir això que les dones camperoles no treballen el camp?, en absolut!, el que succeeix és que el seu treball queda en segon tèrmini; treballa el tros com l'home, mena el bestiar, va a vendre al mercat, mena l'hort, en definitiva fa les mateixes feines que l'home camperol - a més de les li cauen per ser dona (cuidar la canalla, la casa, els malalts, ancians, etc.) Però, oficialment, la persona activa de l'explotació agrària és l'home. Ell serà qui assumeixi totes les responsabilitats i qui prengui totes les decisions. La figura jurídica de l'hereu ha ajudat molt a mantenir aquesta situació: la no partició de les propietats, el que vol dir que un altre cop topem amb el que representa la propietat privada de la terra. La dona solament podrà ocupar el seu lloc si lluita ja des d'ara assumint responsabilitats en les feines del camp i en totes les lluites que hi hagin, denunciant l'opressió i discriminació de les quals és objecte.

El que voldriem reclamar des d'aquí és que un canvi del camp català no és possible sense la participació i mobilització de totes les dones camperoles, tant de les assalariades com de les que estan tancades a la casa de pagès. Anar cap a formes col.lectives de tinença i de treball, vol dir començar ja des d'ara a trencar les diferències de classe, però també les discriminacions per sexes. S'ha de reclamar un mateix salari per l'home i la dona i les mateixes possibilitats de formació i d'ocupar llocs de responsabilitat. Diguem prou a la discriminació de la dona camperola!, que també estiguin a primera fila per a la construcció del sindicat de classe de tots els pagesos i pageses.

INDO, MAGSA : TREBALLADORES PER LA IGUALTAT SALARIAL

El primer judici a Barcelona contra la discriminació de la dona en matèria salarial fou un triomf per a les treballadores d'INDO. L'empresa fou condemnada a retribuir les treballadores igual que llurs companys homes (les diferències arribaven a 2.000 pessetes setmanals menys per a les treballadores). Una tancada posterior a la fàbrica va servir per a que l'empresa fes efectiu el que havia dispost el veredicte.
Aquesta primera victòria ha estat un al.licient per a la lluita de les obreres d'altres empreses del grup INDO que pateixen la mateixa discriminació salarial, com les de MAGSA, que també han denunciat l'empresa.
Davant d'això, la tàctica dels empresaris ha consistit en tractar d'enfrontar les 200 dones als 300 homes que treballen a MAGSA, dient que no podrien pagar els augments reivindicats, que es veurien obligats a tancar la fàbrica, etc. Es van succeir les amenaces contra les denunciants, es canviaren de lloc les dones que havien estat treballant als "llocs d'homes" prevenint l'arribada d'un inspector.
La resposta de les treballadores ha estat exigir l'abolició d'aquests "llocs per sexses". Però els intents de divisió van tenir els seus fruits: quasi bé la meitat de les denunciants retiraren la seva signatura, sorgí un clima de tensió entre la plantilla, en el qual els treballadors recriminaven llurs companyes "d'estar jugant amb el pa de nombroses famílies".
Les treballadores feien llurs assemblees (quasi diariament) a l'hora de l'entrepà. També hi han hagut assemblees de tota la plantilla, durant les hores de treball, per a explicar als companys que la lluita de les treballadores no es dirigeix contra els llocs de treball dels homes, que és una reivindicació justa que ha de ser assolida per tots i per totes. A conseqüència d'això comencen a donarse mostres de solidaritat de treballadors amb llurs companyes, a la qual cosa l'empresa respon suspenent de treball i sou un càrrec sindical que havia assolit les reivindicacions de les treballadores.
Els esforços de les dones de MAGSA, com les de Banca i de tantes altres, van dirigits a superar els enfrontaments amb llurs companys de treball, creats artificialment pels empresaris recolzats en la visió tradicional, masclista, del paper de la dona treballadora, com "secundari" i "d'ajut". Sabem que si els treballadors en conjunt no assoleixen aquestes reivindicacions , la lluita es desenvolupa des d'una posició de feblesa que acaba per recaure damunt tota la classe obrera. Conseqüentment amb això, les dones treballadores, alhora que avencen en llur organització a cada empresa, lluiten perquè el conjunt d'organitzacions sindicals i obreres juguin un paper actiu en la lluita contra l'opressió de la dona, començant pels múltiples aspectes laborals en els quals la discriminació es manifesta quotidianament i a tot arreu. En aquest sentit, l'Assemblea de la Dona Treballadora, celebrada el 2 de març a Barcelona, ha estat un important pas endavant. En la segona d'aquestes Assemblees, que es prepara pel 20 d'abril, s'haurà de debatir, entre d'altres coses, sobre la forma d'organització de les dones dintre de les organitzacions sindicals.

Aquestes darreres setmanes, tot el camp de -- l'Estat Espanyol ha sortit amb els seus tractors a ocupar les carreteres. Cada vegada es fa més evident que tots els preus dels pro-- ductes que compren els pagesos augmenten molt més ràpidament que els dels productes que --- ells venen. L'Estat, aliat del capitalisme monopilista, intenta mantenir uns preus baixos - dels productes agraris perquè així els empresaris hagin de pagar menys als obrers; no --- oblidem que els productes del camp son un component molt important per a la reproducció - de la força de treball. Això no és tot, els - preus de venda del pagès són, normalment, una - cinquena part, o encara menys, del preu que el consumidor pagarà per aquests productes. Si - hi ha algun benefici, aquest serà per als intermediaris. Prou!, els pagesos comencen a - dir prou!

L'espurna salta a As Encrobas, a León, Burgos La Rioja..., en molts casos per motius apa-- rentment diferents, però en el fons pel mateix: la marginació del camp i el deteriora-- ment dels seus problemes. Com un gran incendi, aquesta lluita cala foc tot seguit a Catalunya, amb una força aclaparadora mai vista fins ara a les nostres terres. Les reivindicacions dels pagesos són molt clares: a més de sindicats lliures que trenquin amb el control de l'Estat, volen una política agrària d'aplicació immediata que cubreixi cinc objectius bàsics: 1) assegurar una remuneració justa al pagès; 2) assegurar l'abastament dels ali---- ments que el país necessita al mínim cost, tot garantint una qualitat elevada i reduint al mínim les importacions, (promocionant els conreus que poden suposar unes exportacions) i per tant, una entrada de divises; 3) evitar excedents no exportables; 4) millorar les condicions de vida i la posició de la pagesia enfront els monopolis de suministres i transformació i comercialització dels productes -- agraris.

En total s'han mogut més de 20.000 tractors a Catalunya. Fins i tot, a comarques com el Pallars Jussà i el Pallars Sobirà, allunyades i despoblades, gairabé no ha quedat cap pagès - sense porter el seu tractor a la carretera. - Ha estat una mobilització sense precedents, i, a molts pobles, el poder polític ha estat --- aquests dies totalment a mans de l'assemblea popular. La Unió de Pagesos ha estat el cen-- tre aglutinador d'aquesta mobilització, encara que l'espontaneïtat i autoorganització ha passat pel damunt de l'encara exígua estructura organitzativa d'aquest sindicat. Cal avençar en la lluita per a millorar les condi--- cions de treball i la producció del camp, cal no oblidar que la construcció del sindicat pagès s'ha de fer al mateix temps que les mobilitzacions, llavors és quan el pagès veu la necessitat d'organitzar-se. Cal també una organització veritablement democràtica que reculli les experiències d'autoorganització d'a-- questes darreres lluites i ompli de confiança i compromís tots els treballarors del camp.

UN MITE A TRENCAR LA DESAPARICIÓ DELS ASSALARIATS DEL CAMP

Fins ara hem sentir dir repetidament que quasi no hi havien treballadors assalariats al camp català, contínuament es parla, només, de petits i mitjans propietaris; però la realitat és ben diferent: quasi un terç de la població activa del camp català són jornalers o treballadors qualificats. Encara més, aquests assalariats del camp es concentren en unes poques comarques, les que tenen agricultura - capitalista més avençada (Maresme, Baix Ebre, Barcelonès, Baix Llobregat, Motsià...) on aqustos assalariats representen més del ciquanta per cent del component humà de la seva agricultura. En una Catalunya capitalista, la racionalització de l'agricultura porta necessariament a una proletarització creixent dels petits camperols (Empresaris agraris, tant arrendataris com propietaris sense assalariats), que hauran - d'abandonar el camp o convertir-se en -- jornalers; porta també a una concentració en poques explotacions agràries cada vegada més grans, i el que és més determinant, a una quasi total dependència respecte els monopolis, principals agents integradors de l'agricultura a la indústria. S'arribarà a que l'agricultor petit propietari o no de terra, serà com un assalariat dels monopo-- lis, encara pitjor, ja que no té les poques aventatges dels assalariats, (seguretat social, possibilitat d'augments de sou, etc.). Es pot concloure, sense cap dubte, que a les comarques on hi ha una agricultura comercial capitalista, s'està for--- mant una àmplia capa de treballadors assalariats del camp, -- moltes vegades qualificats, i a més, amb un nombre cada vegada més grans d'immigrats marroquís que fan les tasques més dures a meitat de preu dels treballa — dors del país. Cal buscar els - problemes concrets de cada capa social del camp, i el que és fonamental, quins són comuns i quins són oposats.

EL CAM

LA UNIO DE PAGESOS

La defensa dels interessos de la pagesia necessita d'una unitat per a poder lluitar amb força davant els monopolis capitalistes. El Congrés de la UNIO DE PAGESOS del 28 de novembre a l'Espluga de Francolí inicià un procés de discusió que es tancarà en Congrés Constituent a finals de l'any 1977. L'article primer dels estatuts proposats, defineix que "La Unió de Pagesos és un sindicat democràtic, unitari i independent, on s'a- pleguen totes les capes socials del camp català , pagesos i ramaders, arrendataris, parcers, -- masovers, jornalers i propietarís que treballin directament la terra o les granges, sense cap mena de discriminació per motius ideològics, religiosos

o polítics".
Creiem que aquest Congrés ha estat un primer pas, necessari per a construir un sindicat de tots els pagesos; ara bé, cal fer molts més passos si no es vol marginar una bona part dels treballadors assalariats del camp. Encara que això representi un enfrontament amb les capes més benestants del camp català, la Unió de Pagesos ha de defensar els interessos, principalment dels assalariats i petits pagesos. Encara que els monopolis (tant els de suministrament de mitjans de producció com els de tranformació i comercialització), afectin a tots ells, la superació de la penúria econòmica serà diferent. El pagés que disposa de moltes terres no més voldrà racionalitzar la producció , mentre que el pagés amb poques terres i els que només disposin del seu treball necessitaran unes reformes més profundes del camp i de la societat per a millorar les seves condicions de vida. La terra ha de deixar d'esser monopoli dels que són propietaris. La terra a de ser per al qui la treballa. I la UNIO DE PAGESOS, si vol ser útil al camp català, ha d'anar convertint-se en un veritable sindicat de classe que busqui la unitat dels explotats del camp i de la ciutat, és així com es podrà transformar la societat actual d'explotats i explotadors, en una societat on siguin els treballadors els que la dirigeixin i la configurin. Que no sigui cercar una falsa unitat de tot el camp català el que ens portés una divisió sindical entre un sindicat de petits pagesos aliats amb agricultors benestants, deixant aïllats els treballadors assalariats que no tendrien altra alternativa que impulsar una organització que defensés els seus interessos; cal superar aquesta possible contradicció i treballar aquests mesos que queden fins el Congrés Constituent per aprofundir t nt en el coneixement de la problemàtica de l'agricultura catalana com en els grans eixos de lluita per avençar cap a una agricultura que tingui cada cop menys de capitalista. Cal incorporar, doncs, aquests objectius en el sindicat de la Unió de Pagesos, i si més no, s'han de configurar les formes organitzatives que permetin expressar i articular les tendències que promoguin aquests objectius.

IXECA!

olis
via
atalà.

CATEGORIES SOCIOECONOMIQUES DEL CAMP (A Catalunya i a l'Fstat Espanyol)	
1. Empressaris agraris amb assalariats.	: 12.998(0.66%) :162.838(1.31%)
2. Empresaris agraris sense assalariats membres de coop. agr.	: 101.343(5.13%) :1.418.309(11.41%)
3. Personal agrari titulat, qualificat o especialitzat	: 20.202(1.01%) :258.552(2.08%)
4. Resta de treballadors agraris.	: 25.775(1.31%) :1.029.237(8.28%)

LA TERRA PER QUI LA TREBALLA

Aquest crit no és pas nou al camp català. Cal deixar clar que hom haurà d'abandonar la propietat privada de la terra, encara que sigui un petit propietari, per a deixar lloc a formes més avançades de tinença de la terra. No vol dir això que sigui demà mateix, però sí que s'han d'anar arbitrant formes noves per a avençar en aquesta direcció. Les cooperatives de producció poden ser un primer pas, sempre que hi hagi la perspectiva d'un futur socialista, doncs sinó es caurà en la greu contradicció de fer cooperatives per a competir contra els monopolis capitalistes al mercat capitalista, i per tant, acceptant la lògica del capitalisme: la racionalitat de la competència de preus.

La solució dels problemes del camp no s'aconseguirà aïlladament de la solució dels problemes de la ciutat. El capitalisme, assentat a la ciutat, va rossegant tot el camp català a través dels monopolis integradors i buscant l'aliança dels pagesos rics. Cal unir, doncs, la lluita de totes les classes populars i treballadores del camp i de la ciutat. S'ha de col.lectivitzar el camp, fent que el principi "La terra per a quí la treballa" sigui un fet. Cal avançar també cap a formes de col.lectivització de les empreses i activitats econòmiques de la ciutat. La cooperació entre tots els homes i dones del camp ha de ser un esforç col.lectiu que respongui a una planificació de la utilització del sól, de la programació de les produccions, de l'assignació dels mitjans de producció, a nivell comarcal, nacional i estatal. Les assemblees comarcals de pagesos han de ser organismes sobirans de tot aquest procés.

Per arribar-hi cal anar posant les bases del canvi. Avui hem d'impulsar cooperatives a tots nivells: de producció, de comercialització, de distribució i de consum. Alhora s'han d'anar introduint els elements per a una agricultura socialista: 1) promoure l'autoorganització rural, que surt tot seguit que hi ha una lluita, a través de cooperatives dels diferents nivells que tendeixin a ser d'àmbit local i comarcal, mai més grans; impulsar el control democràtic per part dels pagesos, obrers i classes populars de totes les activitats econòmiques i socials de les comarques. 2) acabar amb el monopoli actual dels mitjans de producció, anar passant des de les mans privades a la col.lectivitat, fins que no hi hagi propietat ni control privats dels mitjans de producció; 3) concretar l'aliança camp-ciutat amb el control conjunt per part dels sindicats obrers i pagesos dels preus de venda dels productes, agraris i industrials, així com del coneixement real i públic del cost d'aquests productes: control sobre els llibres de comptes. Aquestes i altres mesures transitòries han d'anar lligant les reivindicacions immediates amb la societat socialista que volem assolir.

Bonaventura Sansa.

SOBRE LA PROBLEMÀTICA SINDICAL

Les mesures del govern sobre regulació de la vaga, les noves mesures econòmiques i la seva intervenció sobre el tema sindical van dirigides a fer possible una resposta dura davant les mobilitzacions obreres, a enfeblir l'organització dels treballadors afavorint que la taxa de sindicació sigui més baixa i dividir-los sindicalment.

Però aquestes maniobres no han aconseguit detenir la voluntat de lluita dels treballadors ni tampoc impedir que la seva organització sigui cada vegada més potent: els sindicats s'estenen a totes les empreses i rams, la CONC té ja més de 50.000 afiliats...; però el més important és donar una resposta unitària i de conjunt front tots aquests problemes que permeti arrencar conquestes importants, enfortir i organitzar els treballadors i avençar cap a la unitat sindical.

1- Després de 40 anys de CNS, ara es pretén que continuï d'una altra forma. L'AISS és precisament l'instrument que els hi permet seguir controlant tot el patrimoni (locals, diners, rotatius...) a través de les quotes obligatòries que ens fan pagar i que només ens pertanyen a nosaltres. La UGT i la CNT ho venen reclaman des de fa temps, la CONC ha exigit a Fabián Márquez, delegat de Sindicats, la utilització del patrimoni, tots els treballadors ho necessitem..., per això des d'ara mateix s'ha de començar a dur una batalla unitària per la seva devolució, i no per a una o altra central sindical, sinó per als treballadors i totes les seves centrals sindicals.

L'any passat tots els rams i empreses havien aconseguit de fer moltes assemblees a la CNS, les centrals sindicals han de recuperar aquesta tradició d'imposar les seves assemblees a un lloc que els hi pertany, però a més d'afavorir tota l'activitat espontània d'ocupació de la CNS, s'ha d'elaborar conjuntament un pla de recuperació del patrimoni que enfronti Governació i els mandarins del vertical.

Aquests, amb una demagògia democratera, semblen molt ben disposats a concedir una sala de tant en tant, però sempre passant per tots els tràmits, intentant apropiar-se de l'administració del patrimoni i per tant del control de l'activitat dels treballadors i dels seus sindicats. Exigim íntegrament tot el patrimoni, sense cap limitació a l'activitat dintre els locals, que la CNS i l'AISS desapareguin immediatament i que els treballadors cotitzin les organitzacions que lliurement escullin.

2- A les mobilitzacions es segueixen desenvolupant processos de representació elegida i unitària. Els delegats apareixen com l'instrument millor per a que, lligats a l'assemblea assoleixin la direcció de la vaga i el conjunt de tasques necessàries en cada moment. A Roca, Númax, ..., això ha estat palès, i es torna a repetir el procés en la preparació dels convenis del Metall i Construcció. Però encara més, aquests tipus d'organització permeten de superar la divisió entre diferents centrals sindicals i entre afiliats i no afiliats.

Els enllaços sindicals foren elegits en condicions molt concretes que ara han canviat. Si abans la seva representativitat i capacitat d'acció tenia algunes limitacions, ara, amb els sindicats obrers dempeus, amb les experiències massives d'elecció de delegats en les lluites, el seu paper està sent completament desplaçat, es tracta ara de forçar una nova legalitat: la legalitat dels sindicats obrers, dels delegats elegits, que han de desenvolupar sense limitacions l'anterior activitat dels enllaços representatius que posaran tots els seus esforços i mitjans per a ser substituïts immediatament per aquesta nova legalitat.

Difícilment, però, els delegats aniran més enllà de les ocasions de lluita si les centrals sindicals, que agrupen la part més activa de la classe obrera, no assoleixen profundament aquest procés. Heus ací la importància que té el debat obert al sí de C.C.O.O. entorn a quins tipus d'organismes unitaris s'han de crear als centres de treball, sobre la proposta d'elecció de delegats per l'Assemblea i formació de Consells de delegats.

Ja de bon principi ha de quedar clar que ens oposarem a tot intent de mantenir-los en un marc estret, sindicalista i corporatiu, i de limitar-los a nivell d'empresa. Es tracta d'impulsar-los massivament, afavorir al màxim llur coordinació a tots nivells, i llur presa de posició sobre el conjunt de qüestions que afecten els treballadors.

Totes les centrals estan obligades a prendre una postura clara: es tractaria de promoure unes eleccions lliures i massives, conjuntament peratothom, per a que a tots els centres de treball es posin dempeus aquests consells de Delegats, els sindicats han de posar a l'abast tots els mitjans. La unitat sindical no pot ser fruit sinó de dos processos estretament convinats: la unitat orgànica dels sindicats i la participació massiva dels treballadors en el procés unitari. Ea així com entenem el Congrés Sindical Constituent, heus ací la importància d'aquests organismes per a avençar en la unitat dels treballadors.

3- Les recents mesures econòmiques i de regulació de la vaga, són un clar afront als treballadors: en vespres dels convenis del Metall i Construcció, recent acabada la vaga de Roca i quan Númax i d'altres continuen encara no fan sinó afavorir l'actitud "dura" de la patronal. La resposta de les organitzacions obreres ha de ser contundent. D'una banda es tracta de recolzar sense reserves ni condicions cada una de les lluites parcials en curs, que l'exemple de Motor Ibérica, Sabadell, Roca..., no es torni a repetir; d'altra banda organitzar una resposta de conjunt si el 12 de Novembre fou un pas endavant ara és necessari de donar nous passos. Cap treva social durant les eleccions, ans el contrari aquest període ha de ser l'ocasió de demostrar que la classe obrera està dempeus per totes les seves reivindicacions i per forallençar els projectes del govern. Això, però, no concorda gaire bé amb la tàctica de negociació escomesa pels partits obrers reformistes (PCE, PSOE), i per les direccions sindicals, més aviat s'inscriu en el convenciment que les conquestes de les masses solament ho seran amb llur mobilització independent, en perspectiva de Vaga General.

Què és el que ha d'anar a negociar la COS amb el Govern sobre la llibertat sindical, sobre reivindicacions econòmiques? Hem de ser molt clars: la llibertat sindical no és negociable ni regulable, i la sortida a la crisi econòmica no és el pacte social ni la treva electoral, el pla de recuperació econòmica burgès topa necessàriament amb les reivindicacions obreres i front a aquest pla solament resten dues sortides: o claudicar i arribar al pacte social, amb l'argument "no es pot damnar l'economia puix a tots ens perjudica", o plantejar les reivindicacions i defensar-les amb la mobilització. En aquesta segona via estem nosaltres embarcats i cridem a defensar-la a tots els partits i centrals sindicals obrers.

11.3.77 - J.N.

LA LLEI AMB LA PATRONAL

La patronal de Númax ha volgut aprofitar la situació de "tranquilitat" que hi ha a Barcelona per treure's del damunt un grup de companys. La llei dona la facilitat d'acomiadar impunement qualsevol treballador que els hi faci nosa. Després encara ploren a la premsa dient que els aturs estan destroçant l'economia, que cal arribar a uns acords amb l'oposició per a conquerir el pacte social en benefici de tots, etc. Però, ells dementre van acomiadant els lluitadors, els treballadors més representatius...Pacte social...? per a quan la readmissió dels milers de treballadors acomiadats...? per a quan la derogació d'aquestes lleis que només a ells afavoreixen...? -- per a quan un salari digne...? per a quan 40 hores de treball...?

Els treballadors van elaborar la seva plataforma reivindicativa de 24 punts per al seu conveni. Durant les negociacions, els representants elegits amb el jurat i d'acord amb l'assemblea, varen anar rebaixant els punts per tal d'arribar a un acord. Ni així. Finalment van quedar amb 5 punts. Ja no es podia baixar més.

Eren conscients que sols no podien anar a una vaga total, començant amb aturs parcials durant el mes de desembre, tornant de vegades a la normalitat per tal de facilitar les negociacions. Ni així. Resposta: 1[illegible] acomiadats i 0 sancionats.

NUMAX

LES CENTRALS SINDICALS

És obligatori fer una consideració pel que fa a certes corrents sindicals i polítiques que pesadament només fan que repetir una i mil vegades que "és urgent negociar", "cal evitar la motoriberització de les lluites", "l'estratègia fonamental dels treballadors en ---- aquest moment és buscar la negociació per damunt de tot". Diuen que rebutgen el pacte social, diuen, i ho diuen a continuació, que estan disposats a participar d'un diàleg o negociació amb totes les forces interessades -partits, patronals, govern- per tal d'establir un pla d'urgència econòmic que permeti sanejar la situació i assentar les bases d'un nou desenvolupament més armònic que l'anterior. - A aquestes forces polítiques i sindicals no els hi va ser de gaire grat la lluita de Roca, ni crec que els hi hagi agradat gaire la de Númax, però és just reconèixer que ni Motor Ibérica, ni Roca, ni Númax, ni moltes d'altres han tingut possibilitat de negociar per culpa de la patronal i que la negociació o bé es planteja des d'una posició de força o no serveix de res. És clar, tenir força vol dir enfrontar-se amb la patronal directament. De negociacions a l'esquena dels treballadors fa massa anys que se n'estant fent: 40 anys de sindicalisme vertical.

NUMAX: UNITAT DAVANT EL DESPATXAMENT LLIURE

250 treballadors de Númax han estat en vaga des del dia 20 de gener per la readmissió de 13 companys acomiadats. La patronal vol imposar la seva llei de l'acomiadament lliure; cal recolzar activament aquests companys. El divendres dia 18 de març han tornat al treball amb la moral alta, disposats a tornar a lluitar cara al conveni del Metall

Característica de Númax ha estat l'esperit solidari demostrat al llarg dels darrers anys com molt poques empreses ho han fet. --

Cal recordar només que durant totes les accions conjuntes realitzades a nivell de ram (metall), tant a nivell nacional com estatal els companys de Númax han estat sempre a primera fila amb aturs, tenint l'assemblea com a norma, amb l'elecció de representants per a totes les tasques que dins i fora de l'empresa es plantejaven: aturs de solidaritat amb la Construcció, atur total mentre durà la vaga del Metall, aturs de solidaritat amb Motor Ibérica, atur total el 12 de novembre contra les mesures econòmiques del Govern, etc. La unitat ha estat la constant.

NUMAX I ROCA: ASSEMBLEA CONJUNTA

Els treballadors de Númax van decidir d'unir la seva lluita a la de Roca i Descasa, i a les de 99 acomiadats de Motor Ibérica i els 13 de Cetesa per a junts lluitar contra el lliure acomiadament. Esforços junts: estratègia eterna dels treballadors, avui i sempre. - Organitzar la unitat vol dir comprometre totes les organitzacions que diuen recolzar els treballadors. Una vegada consolidada l'organització dins la fàbrica amb l'assemblea diària, els homes i dones que representen l'assemblea (18 delegats), s'han abocat a coordinar la seva lluita amb la de Roca, fonamentalment.

Númax no ha plegat de lluitar. Continua lluitant i seguirà fent-ho. Això va quedar molt clar a l'última assemblea, però en la perspectiva d'una lluita generalitzada.

-PER LA READMISSIÓ DELS ACOMIADATS!
-PER L'AMNISTIA LABORAL!
-PER L'ANUL.LACIÓ DE L'ACOMIADAMENT LLIURE!
-PER LA LLIBERTAT SINDICAL!

Joan Montraveta

BARCELONA:

PROPERS CONVENIS

Publiquem així, dues breus notes sobre la problemàtica oberta en el moviment obrer de Barcelona i Comarques, problemàtica que, no ho dubteu, farà trontollar la patronal.

METALL . Estractes de la Declaració del Comitè del Metall de la Lliga Comunista Revolucionària davant del proper "Convenio Provincial".

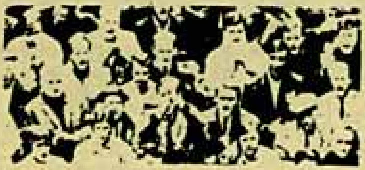
"...Ara fa un any es va signar a l'esquena dels treballadors del metall el "laudo", ara fa un any més de 100.000 treballadors varem anar a la vaga per superar aquest "laudo" i aconseguir millores substancials...

"...aquest any tenim moltes més possibilitats. Certament, les empreses grans han negociat convenis francament ridículs i molts han anat al "laudo". Seat, Macosa, Hispano Olivetti, conveni comarcal del Baix Llobregat, etc... milers de treballadors estan a l'espera del conveni "provincial" perquè en definitiva solament mitjançant una mobilització general podrem aconseguir les nostres reivindicacions. És possible aquest any trencar la divisió entre empreses grans i petites i anar tots junts a la vaga, si fa falta amb més força i amb més seguretat. La confluència amb el ram de la construcció que també està preparant el seu conveni encara dóna més bones perspectives..."

"... el problema més gros que se'ns planteja es torna a centrar com l'any passat en les formes d'organització que hem de posar dempeus per tal que els representants dels treballadors que hagin de dur a terme les negociacions i la coordinació siguin representatius, democràticament elegits i, lògicament, controlats pel conjunt dels treballadors del ram. Aquí hem de ser intransigents. Les maniobres que estan fent homes del corrent majoritari de C.O.C.C. i U.S.O. a través de les UTT preparant ja l'elecció de la Comissió Deliberadora sense tenir en compte el procés democràtic que aquesta elecció necessita, la negativa a signar un projecte de plataforma unitari junt amb U.G.T., C.N.T., S.U., i C.O.A. són l'obstacle fonamental ara per ara..."

"...La Lliga Comunista Revolucionària crida que es facin assemblees a totes les fàbriques i tallers, que s'elegeixin delegats, per a coordinar a nivell de zona i comarca totes les fàbriques del ram, que es facin assemblees de zona i comarca on s'elegeixin representants per a la comissió deliberadora. Ni un pas enrera, cap concessió en aquest terreny..."

11.3.77

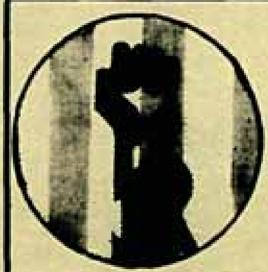
CONSTRUCCIO El primer d'abril comença la revisió del Conveni de la Construcció signat l'any passat. L'Espiau, president de la Federació d'empresaris del ram (que tot just acaba de ser constituida) que abraça 14.000 empreses declarava: "No canviarem el Conveni, l'actual va ser signat lliurement per representants dels obrers i empresaris i representa un augment del 35,8%. Ara, malgrat les dificultats econòmiques que travessem, els empresaris estem disposats a fer honor a la n[ostra] paraula, aplicarem l'augment del cost d[e] la vida i dos punts més. Esperar o pretend[re] una altra cosa és irreal i poc seriós. Tam[bé] és així que no crec que cap organització si[n]dical s'ho proposi. I per això m'estranyen les notícies sobre els propòsits d'una vaga

El cinisme del Sr. Espiau és incapaç d'amag[ar] el fet de que, efectivament, els treballadors de la Construcció estan decidits a ar[ran]car millores. Enfortits per tota la seva ex[pe]riència anterior i pel creixement de C.C.O. que compta amb més de 6.000 afiliats a la F[e]deració Catalana, estan exigint ja ara que hi hagi revisió automàtica, i que es negoc[iïn] unes noves condicions amb la patronal. Per [ai]xò s'estan fent nombroses assemblees, la m[és] massiva de 500 treballadors, convocada per C.C.O.C., va fer una crida, aprovada unitàr[ia]ment, per una gran Assemblea el dia 15 on [es] decideixin les mesures a prendre i on s'ele[]geixi democràticament la representació de[ls] treballadors que s'enfronti amb la patrona[l.] És per aquest motiu que ja s'estan elegint [de]legats a totes les obres i a Comarques.

Si la patronal es nega a negociar o bé no [...] na res s'haurà de decidir anar a la vaga i [ai]xò sembla, tal com estan les coses, el més probable, ja només la lluita paga com tot[hom] sap. El més important és que la lluita aven[ci,] que s'organitzi democràticament i que no [es] trenqui la unitat del ram, sinó que s'enfor[]teixi. D'aquesta manera es podran aconsegu[ir] millores i avençar conjuntament amb el meta[ll].

Sí, Sr. Espiau, la Construcció anirà a la v[aga].

11.3.77 - Correspon[...]

CONGRES CONSTITUENT DELS

CERCLES DE JOVES REVOLUCIONARIS

Després d'un llarg procés de debat al si de[ls] CJR (Cercles de Joves Revolucionaris), els dies 5 i 6 de març tingué lloc la Conferènc[ia] Constitucional dels CJR a Catalunya.

A la Conferència assistiren delegats elegit[s] pels Cercles dels diferents sectors de Cat[a]lunya i, com organització invitada, la LCR.

Els fonamentals temes abordats a la Confer[èn]cia i sobre els quals es prengueren resolu[]cions foren:

a) Situació política.
b) Vers un moviment unitari de la joventut Catalunya.
c) Construcció del Partit Revolucionari a l'Estat Espanyol.
d) Sistema organitzatiu i elecció del Com[ité] Nacional de Catalunya.

Es van elegir també els delegats que repres[en]taran Catalunya al Congrés Estatal on qued[à] constituïda la Federació de Joventuts Comu[nis]tes Revolucionàries.

A partir d'ara la nostra presència al si [del] moviment juvenil ho serà de forma més coh[e]sionada política i organitzativament. És p[er] tot això que creiem que aquesta Conferènci[a] suposa un punt de partença sòlid per a la construcció d'una organització juvenil de [ma]ses que doni resposta a tots els probleme[s] que la joventut de Catalunya avui té plant[e]jats.

ABANS DE LES ELECCIONS ...

LES GRANS MANIOBRES (I)

Encara que no agradi massa a ningú, el Govern ja ha publicat la seva llei electoral amb la majoria dels partits obrers il·legals. L'Amnistia no acaba d'arribar i en lloc seu es promulguen unes indignants i discriminatòries "mesures de gràcia"; les detencions de militants obrers segueixen sent el pa de cada dia, i també ho són els assassinats inexplicables. De l'autodeterminació per a Catalunya -inclús de l'Estatut- ni tan sol se'n pot parlar;...i, no obstant, la major part dels partits han començat la cursa cap a les eleccions com únic horitzó. Cursa que deixa a ---l'andana tots els objectius pels que desenes de milers d'homes i dones hem estat lluitant contra el franquisme o la monarquia, per tal de conquerir uns quants escons parlamentaris més. Aquest procés, força desmobilitzador, té, a casa nostra, uns trets específics que potser caldria esbrinar una mica.

Què passa al PSC (c)?

El primer dels anomenats "grans partits" en el qual tota aquesta situació ha tingut repercussions internes, ha estat el PSC (c). Fruit d'un projecte ambiciós que cercava la construcció d'un instrument polític a l'abast de les capes intel·lectuals "d'esquerra" i amb una feble presència obrera, per tal d'esdevenir una mena de "pal de paller" de totes les aliances interclassistes a Catalunya, alhora que barrava el pas a la implantació (sempre problemàtica) del PSOE ací, molt ràpidament ha fet aparèixer les seves contradiccions internes. Aquestes són producte de dos tipus de factors. D'una banda, sembla normal que al si d'un partit construït amb tanta precipitació, recollint tot un conjunt de components sense un projecte polític clar -i sobre tot explícit-, les tensions socials que l'envolten i que no fan sinó agreujar-se, es reflecteixin d'una o d'altra manera. Les sortides de militants significatius com en Colomines o en Jordi Gil cap a CDC -o el seu filial de nova planta "Esquerra Nacional"- són els primers símptomes de les fugues cap a la dreta. Però també les diverses components d'esquerra comencen a ressentir-se de les pressions centrífugues i a veure's atretes per formacions com els "Col.lectius Comunistes d'Alliberament", o el PSUC, o encara d'altres partits obrers. D'una altra banda, el fort contingut electoralista del projecte del nucli central del PSC(c) i la seva corresponent política d'aliances iniciada, constitueixen una altra font de conflictes. Si les relacions amb la FPS s'han vist fortament compromeses, i inclús les baralles amb algun dels seus components com el PSA augmenten i s'expressen en el combat per veure qui arreplega més vots -no importa a quin preu, les converses amb el PSOE per tal d'arribar a alguna mena de pacte que enforteixi mútuament l'impacte electoral, corre el perill de tornar-se en contra seu. Els desmentiments continus d'ambdues parts sobre l'arribada a un acord, les picabaralles constants entre el PSC(c) i la FC del PSOE, no són sinó l'expressió de les diferències que subsisteixen i dels problemes d'un acord cara a una fusió. Les diferències de base social entre tots dos, de les quals els PSC és el més desfavorit, les contradiccions entre els lligams estrets del PSOE envers l'UGT i l'absència de política sindical del PSC, tot i les seves relacions amb USC, però sobre tot els problemes derivats de la política centralista del PSOE, enfrontada amb l'autonòmica del PSC -encara que en rebreixi d'... enguatoe demagògic de ... adesno deixen de tenir ... ressò a la ... del PSC i dels seus cercles d'influència. El fet que alhora que es negocia amb el PSOE es facin també converses amb el PSC(r) no pot sinó ser considerat com un símptoma de feblesa de la política amanada de l'equip d'en Raventós.

Les relacions del PSC(c) amb en Tarradellas, malgrat la cordialitat de la façana, no deixen tampoc de ser conflictives. Les llargues converses dels homes del PSC que envolten "l'honorable" sobre l'Assemblea Nacional Provisional, primer i l'Organisme Consultiu després, no foren cap feix pesant per a impedir el seu recolzament inicial de la figura negociadora d'en Pujol. La retirada posterior d'aquest recolzament s'ha d'analitzar com una maniobra susceptible de deixar oberta totes les enteses" electorals possibles. Però tanmateix sembla com si tots aquests jocs "preparlamentaris" no dexeissin temps per iniciar la defensa intransigent del dret d'Autodeterminació, de la plena sobirania nacional de Catalunya.

Si fer previsions de futur és sempre problemàtic, en aquest cas ho és més encara, donat el veritable arrelament del PSC(c), sobre tot a comarques, i la innegable capacitat de maniobra mostrada per l'actual direcció. De tota manera, sembla absolutament clar que el PSC(c) com la resta dels anomenats socialistes de Catalunya, han entrat en una fase de remodelació que serà força difícil que no tingui repercussions abans de les eleccions, i, més segur encara, després d'aquestes. Cal, doncs, que els marxistes revolucionaris donem una gran importància a seguir de prop l'evolució d'aquesta formació política, proposant, allà on sigui possible, de posar dempeus acords unitaris per a l'acció, alhora que iniciem una discusió fraternal amb els corrents sincerament d'esquerres del PSC(c).

En propers articles comentarem la problemàtica d'altres partits davant la situació actual, com el PSUC, PTE, MCC, OCE(BR), OIC, etc.

Andreu Roca

L'OMBRA DE LERROUX DAMUNT SANTA COLOMA

L'ajuntament franquista de Santa Coloma --"capital de la novena província andaluśa" va votar una moció de censura contra en Pujol, a proposta del "concejal" Matés "pels conceptes ofensius contra els inmigrats" - continguts l'últim llibre d'aquell. Ningú no havía llegit aquest llibre,però el mateix ajuntament havía votat, en el ple anterior, contra l'adhesió al Congrés de Cultura Catalana i s'havía negat a assignar-li un milió de pessetes. Al ple de lacensura, un grup integrat per Lopez del Moral("concejal" i president de la "Casa de Andalucía) i alguns ciutadans amb insignies del PSA, reclamaven un altre milió per a la cultura andalusa si es subvencionava el Congrés de Cultura Catalana.Aquests són, molt sistematicament, els fets que ha preproduït la premsa. A rael d'aquests esdeveniments hom torna a parlar de lerrouxisme, és a dir, de perills d'enfrontament entre el moviment d'emancipació nacional i el moviment obrer, de perills de divisió de la classe obrera. Quí es cadascù dels protagonistes d'aquesta cadena d'esdeveniments?:

-Jordi Pujol: líder de CDC, lligat a la Banca Catalana, polític burgés, demòcrata, nacionalista i reformista. Com a demòcrata reformista és a la Comissió dels 9, com a nacionalista reformista reclama l'Estatut, encara que voldria una adequació al 77, que permetés una política burgesa relativament avençada i integradora dels immigrats; com a burgés participa a l'explotació dels obrers (catalans i andalusos); a Santa Coloma coneixen bé els intents antipopulars de la Banca Catalana al voltant dels terrenys del motocross.

-Manuel Matés: "concejal" de Santa Coloma de passat falangista encara recent i que li dona el seu lloc a l'Ajuntament, intenta de vegades fer una política pretensiosament popular i d'altres vegades es confofon amb els de sempre.

-Lopez del Moral: També "concejal" i president de la "Casa de Andalucia" de Santa Coloma, ell afirma no tenir res a veure amb els intents d'Alianza Popular de manipular les "casas regionales" a fi de canalitzar en profit propi els vots dels immigrats,explotant demagògicamnet les condicions de sobre-explotació i marginació de les quals els ex-ministres de l'Alainza Popular són els principals responsables. Malgrat això la gestió per via ràpida de la "Casa de Andalucia" fou feta per Gabriel Cano- lligat al Movimiento- i l'orador del dia de la inauguració fou Martinez Heredia, home pròxim a Fraga.

-Partido Socialista Andaluz(PSA): membre de la FPS, que coneix fortes tensions, especialment amb el PSC(C); considerant que els partits polítics no defensen els immigrats ha obert una delegació a Barcelona per tal de que els immigrats andalussos -- 'tinguin un espai plític propi";

Hom pot adonar-se de que l'actitud del PSA té el risc de combatre el nacionalisme burgés de manera que afavoreixi la política reaccionària de l'Alaianza Popular i de dividir la classe obrera en funció del seu origen territorial.

L'interés fonamental de la classe obrera é és mantenir la seva unitat i gu.yar com a aliats tots els explotats i oprimits darrera d'un programa de transformació revolucionària de la societat. En aquets moments creiem que això significa:
-Una lluita aferrissada per l'enderrocament de la monarquia franquista i tots els seus vestigis. Això vol dir evidentment lluitar contra la reforma Suarez, però també, amb molta més raó contra l'Alianza Popular,representant del frenquisme més ranci responsable de l'explotació salvatge, l'emigració forçada, el centralisme, etc.etc,

-Distingir a en Pujol com a representant d'una altra posició burgesa ben diferenciada. encara que ara puntualment es pot coincidir en alguns aspectes amb ell(algunes reivindicacions democràtiques i nacionals).Però el proletariat ha de tenir una política independent,que no subordini la seva lluita a cap pacte amb la burgesia democràtica i nacionalista, que no estableixi cap tipus d'unitat orgànica.

-Aquesta independència i unitat de classe ha d'anar acompanyada d'un programa que exigeixi:
--la democràcia més completa i el desmantellament del franquisme.
--el dret de Catelunya a la seva autodeterminació, que no podrà significar cap discriminació contra els sectors populars i menys encara contra el proletariat iimigrat. Com a concreció cal remarcar dues coses: Primer què és absurd oposar la cultura catalana a l'andalusa; el que cal és convertir el Congrés de Cultura Catalana en un marc on es reflecteixin tots els problemes i aspiracions de les classes populars que viuen a Catalunya.En segon lloc les "Casas regionales" poden ser convertides en un marc per a expressar les reivindicacions i necessitats culturals dels immigrats,amb la condició de fer fora els franquistes i reaccionaris
--les reivindicacionsde la classe obrera i sectors explotats.Les reivindicacions del poble de Santa Coloma dels terrenys del motocross són justes front al Pujol i qualsevol altre capitalista català o castellà.
--Una perspectiva de poder, que en les condicions actuals es concreta en un govern dels partits obrers i nacionalistes revolucionaris que defensi el programa anterior i sigui responsable davant les organitzacions de lluita obreres i populars.

Per a tirar tot això endevant cal un partit centalitzat a escala de tot l'Estat perquè cal enfrontar-se a un aparell centralitzat. L'organització d'un partit obrer de forma federal només fa que afeblir-lo davant aquest estat i afavorir la divisió dels obrers segons el seu lloc d-origen.

El ressorgiment de l'ombra de Lerroux només pot ser el fruit de la indecisió de les organitzacions de la classe obrera en la defensa de les llibertats polítiques i nacionals . Cal portar una política anticapitalista consequent, cal centalitzar les organitzacions de combat. Així tornarà l'ombra de Lerroux a la seva tomba.